

PHÍA BÊN KIA

BỨC MÀN THỜI GIAN

 Tôi muốn công bố ở đây rằng sự cầu nguyện của các bạn đã được đáp lời, những buổi nhóm giống như chúng ta đã có khi tôi bắt đầu chức vụ lúc đầu, cách đây nhiều năm. Tôi chưa bao giờ...Chúng tôi thật sự không thể sắp xếp được chỗ cho mọi người. Và kiếm được bãi đất rộng và mọi thứ khác, có thể có đủ chỗ ở đó vào lúc ba giờ, chập kín chỗ. Họ sẽ phải đóng các cửa lại, sẽ không để ai thêm vào nữa. Bây giờ chúng tôi mới đến đó. Thấy không? Có hàng ngàn người đổ về từ khắp mọi nơi. Chỉ...

2 Và tôi đã thực hiện năm đêm vừa rồi trong đợt nhóm cuối cùng, và chỉ xây quanh Lời, bắt đầu nhận ra những gì quyền năng của Lời đã có. Thấy không? Bởi vì, Lời là Đức Chúa Trời. Thấy không? “Ban đầu đã có Lời, Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta.”

3 Bây giờ, Hê-bơ-rơ chương 4 kỹ thuật rằng, rằng, “Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn gươm hai lưỡi.” Thấy không? “Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn, thậm chí thấu đến tận xương, và cắt, và phân biệt những tư tưởng của tâm trí, tấm lòng.” Thấy không? Đó là những gì, Lời của Đức Chúa Trời.

4 Thế thì giá như có một sự ban cho với nơi mà chính chúng ta có thể thật sự thư giãn; và Lời, tự Nó, đó là Đấng Christ, Đấng là Lời, đến trong chúng ta, và phân biệt những ý tưởng của tâm trí, như anh em đã thấy nó. Thấy không? Thật tuyệt vời biết bao. Rồi, để nhìn thấy những gì Ngài đã làm và cách Ngài đã ban phước cho chúng ta! Và sau đó...

5 Điều đó, tôi cảm thấy điều đó, xây nó quanh Lời đó trong bốn đêm, chỉ để cho mọi người ngồi im lặng, và rồi chỉ thư giãn, và Đức Thánh Linh sẽ kêu gọi mọi người và làm những việc từ trong khán thính giả.

6 Và rồi, vào đêm cuối cùng, chiều Chúa nhật vừa rồi, tôi đã thấy một trong những hàng người được chữa lành lớn nhất mà tôi đã từng được nhìn thấy ở Châu Mỹ. Thấy không? Họ là...Tôi đã sai Billy đi xuống với một trăm thẻ cầu nguyện, và Gene với một trăm thẻ khác, và Leo với một trăm, và Roy với một trăm, cứ phát ra hết những tấm thẻ, khoảng năm trăm thẻ. Và rồi sau khi họ đã thấy Lời nắm giữ, và những gì Nó sẽ làm, thì giữ đúng với Lời đó lúc này, mang họ lên bục giảng. Và tôi đã thấy những người đàn ông và đàn bà ném đi các cây nạng của họ, và vân vân, và được chữa lành thậm chí trước khi họ bước lên bục giảng, chỉ để nhìn thấy. Thấy không? Lời của Đức Chúa Trời đã được ban ra, ra qua nơi đó, và đã gắn liền chính Nó trong năm Sứ điệp đó, hay bốn Sứ điệp, trong lòng của họ, cho đến nỗi họ tin Nó với tất cả tấm lòng của họ. Rồi, điều duy nhất mà họ phải làm, là có mối liên lạc thân mật nào đó, đấy, điều gì khác, và là một thực tế. Và ngay khi họ đụng đến bục giảng ấy, họ có thể được chữa lành ngay ở đó trên bục-...ngay trước khi họ đi qua bục giảng.

7 Tôi tin, anh em ở đây, tất cả anh em đều biết Anh Ed, Anh Ed Hooper. Phải không? Anh từ Arkansas đến, ở dưới đó? Anh ấy đã gặp...Anh ấy đã ở với tôi trong phần đầu của chức vụ lúc ban đầu. Anh ấy nói, “Điều này có vẻ giống thời xa xưa,” anh ấy nói, “vì cách này người ta đã dùng, cách đây nhiều năm.”

8 Và có những người có những khối u mà—mà giống như *thế*, trở về, khỏe mạnh. Người mù, người điếc, người câm, tất cả mọi thứ mà Chúa chúng ta đã làm. Thậm chí không bao giờ phải đụng đến mọi người. Lời đã đi trước việc làm điều đó.

9 Lúc đó Chúa đã ban cho tôi một Sứ điệp mà tôi muốn giảng ở nhà thờ, đôi khi, khi tôi trở về, có dịp nghỉ ngơi. Tôi luôn luôn bận rộn. Bây giờ tôi phải đi lại lần nữa, ngày mai, đợi cô gái này đến. Và thậm chí trước khi tôi chưa kịp đem va-li vào nhà, thì đã có người nào đó ở đó rồi. Và thậm chí tôi hầu như, không ngồi xuống. Thấy không? Tôi thậm chí không thể nói chuyện với gia đình kể từ khi tôi bước vào. Thấy không? Và điều đó—điều đó thật căng. Và tôi cũng phải, nài xin tất cả các bạn cầu nguyện thêm nhiều cho tôi, để Chúa sẽ giúp tôi đứng vững.

¹⁰ Bây giờ...[Băng trống—Bt.] Thấy người anh em của chúng ta ở đây, thật, thật đau ốm, đang nằm trên giường này. Và chúng ta...

¹¹ Người nào đó đang đến, trong một thời gian ngắn, vì chúng tôi, đi đến Louisville. Tôi muốn các bạn, cũng nhớ cầu nguyện thêm, cô gái trẻ tốt, mà, cô ấy khoảng chừng dưới mười tám tuổi. Cô là một chị em sinh đôi, và là một cô gái Cơ-đốc ở trường học. Và những cô gái khác sẽ bàn tán về cô ấy, các bạn biết, hai cô gái, và bảo họ rằng họ như thế nào, điều mà một phần đời sống họ đang thiếu, và cách mà họ nên sống như những cô gái còn lại. Và một cô gái có đủ khả năng để vượt qua điều đó. Cô gái kia thì phức tạp, và cô cảm thấy thật sự tồi tệ về điều đó, và chỉ cố gắng tránh xa, và để cho nó trôi xa đi hơn, và đang lo lắng về điều đó. Và cuối cùng cô ấy bị suy sụp tinh thần. Và họ...Cô ở trong viện tâm thần. Bố và mẹ cô ấy đang đến, chỉ một lát, từ Crandall, Indiana, để đi đến viện này nơi mà họ sắp sửa cố gắng gọi cô, tới Madison, ngày mai.

¹² Bây giờ, cô—cô gái, không có đau đớn về thể xác trong cô gái. Cô ấy...Không có gì ảnh hưởng, về thể xác. Cô hoàn toàn khoẻ mạnh. Nhưng thật khó để giải thích điều đó. Và nó thật sự không thể giải thích được. Vấn đề là, tinh thần của cô đã làm lạc. Thấy không? Bây giờ, các bạn—các bạn phải tóm lại nắm được tinh thần của cô và đem nó về lại tình trạng cũ. Thấy không? Đó là...

¹³ Khi, chúng tôi vừa nói ở đây, cách đây vài tuần, về làm thế nào để những hệ thống con người đó hoạt động. Cách mà có năm giác quan để các bạn vào trong thân thể con người, và rồi chúng ta sẽ gọi chúng là năm đại lộ. Năm đại lộ, chẳng hạn như—như sự nhận thức, sự tưởng tượng, và vân vân, chúng ta bước vào linh hồn bởi đó. Và rồi khi các bạn bước vào linh đó, chỉ có một đại lộ duy nhất, và điều đó qua sự cứng đầu, mà đặt nền tảng giống như con người đã được tạo ra.

¹⁴ Các bạn có thể nhận lấy Nó, hay các bạn có thể để mặc Nó. Các bạn có thể tin nhận Đấng Christ như là Cứu Chúa, hay cứ để mặc Ngài. Và các bạn vẫn bởi Cây đó, cây đó của Sự Sống và cây của sự chết. Mọi người đều được đặt trước Cây đó, nếu không thì Đức Chúa Trời ắt không công bằng để đặt một người ở đó, và rồi

không cho người khác cơ hội tương tự để—để tự lựa chọn đúng hay sai. Và mỗi người trong chúng ta đều có cơ hội đó.

¹⁵ Cũng vậy, trong đó, linh đó, chúng ta có thể được chữa lành, hay là chúng ta không được chữa lành. Vậy thì, không phải là bởi vì rằng không có...rằng chúng ta chưa được chữa lành theo như Đức Chúa Trời. Chúng ta có. Vì sự giao ước là không có điều kiện. Và Ngài đã hoàn toàn mua sự chữa lành của chúng ta rồi. Do đó, sự chữa lành của chúng ta là—là cho chúng ta. Nó là của chúng ta. Bây giờ, liệu chúng ta sẽ nhận con đường *này*, để tin nó không; hay con đường *này*, để thật sự không tin nó. Vậy thì, chỉ có một con đường mà chúng ta có thể bước vào trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời.

¹⁶ Bây giờ, đứa trẻ này, xinh đẹp, mẹ của nó là một người bạn gái. Tôi, của tôi...Ồ, trước đây cô ấy là một trong những người bạn gái của tôi. Cô ấy là một phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp, xuất thân từ một gia đình người Nazarene cực kỳ nghiêm khắc, một cô gái nhỏ bé dịu dàng. Và cô có một người chồng đáng yêu. Tôi cũng, biết thật rõ, anh ấy, chàng trai mà lấy cô ấy. Và cô ấy chỉ là một...Họ nuôi dưỡng những đứa con đó để hầu việc Chúa, và cho chúng đi học. Và chúng thật sự được đặt nền tảng trong Đấng Christ, không làm những việc sai trái. Nhưng ở đó chúng đã hành động.

¹⁷ Chỉ về sự cắt đứt quan hệ, thật giống như tôi...đã nhìn thấy cách đây chỉ một lát, và nhìn chăm chăm về phía một cậu bé, có điều tương tự như vậy, chính xác. Và ở tại...Một đêm nọ chúng tôi đã đi xuống đó, tại nhà của Anh Wright, và Orville thì thật sự—thật sự ở trong sự cắt đứt quan hệ hoàn toàn. Và anh ấy, các bạn biết không, khi đó anh ta cố đuổi tôi ra khỏi nhà anh; mặc dầu Orville và tôi là bạn tốt, thật hoàn toàn giống như tôi có thể là bố của anh ta vậy. Tôi đã làm lễ cưới cho bố và mẹ của anh ta, với nhau. Và anh ấy cứ nhảy dựng lên và hét to rằng, “Ra khỏi đây! Ra khỏi đây! Ra khỏi đây!” Thấy không?

¹⁸ Vậy thì, những gì chúng ta phải làm ở đó là đi ra vào trong hàng lối của tâm linh và cố gắng đem tâm thần của cậu bé trở về. Thấy không? Nhiều sự buồn đau đã đến với tâm hồn nhỏ bé của nó. Nó còn trẻ, và nó đã chứng kiến quá nhiều. Và chỉ đem

đứa trẻ này về lại ngay chỗ mà đáng lẽ ra nó nên ở. Anh em thấy không? Trong một vài ngày, nó đã—nó đã ổn lại.

19 Vậy thì, đó là điều tương tự mà các bạn phải làm về điều này. Tôi đã nhìn thấy nó, và tôi biết rằng nó là đúng. Nhưng bây giờ, chỉ...Tôi—tôi yêu cầu tất cả các bạn hãy cầu nguyện bây giờ, để—để Đức Chúa Trời sẽ giúp tôi nhận ra cô bé này. Đưa ra khỏi nơi, chỗ mà cô không biết mình đang ở đâu, rồi đem cô bé về đúng nơi của cô. Đại lộ đó đến qua đức tin. Thấy đó, bản thân cô ấy không có niềm tin cho chính mình. Cô không biết mình đang ở nơi nào, hay bất cứ thứ gì. Thấy không? Nó—nó phải cần đức tin của chúng ta ở đây.

20 Và bây giờ, trong điều đó, quyền năng đó về sự sống lại của Đấng Christ, mà Ngài ban cho chúng ta cơ hội. Đó là nơi mà, bạn, ở trong một con đường, Lời của Đức Chúa Trời đâm xuyên qua tội nhân. Và Nó phải đi phía bên kia sự giảng dạy về Lời đang đi ra. Đó là lý do mà sáng nay tôi muốn nói đôi điều trước khi cầu nguyện người đau. [Băng trống—Bt.]

21 Các bạn còn nhớ khái tượng, cách đây không lâu, Chúa đã ban cho tôi, các bạn biết đấy, về việc nhìn thấy phía Bên kia không? Các bạn còn nhớ sáng hôm đó khi tôi đang làm chứng về việc nhìn thấy phía Bên kia không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Ô, điều đó là thật.

22 Và tờ *Tiếng* của Doanh Nhân Phúc Âm Toàn Vẹn đã xuất bản bài báo đó, và đặt bức hình ở phía sau tờ báo ở đây. Và nó đã bị lạc lổng một chút cuối trang ở đây, một phần nhỏ ở dưới đây, nói về chức vụ. Mà, đây là tờ báo quốc tế được in ra bằng nhiều thứ tiếng khác nhau. Và họ đã để tờ bìa trước, và tờ đầu tiên, về khái tượng đó. Thấy không?

23 Và tôi đã lấy chúng lên đây, và tôi hi vọng rằng các bạn sẽ có được một tờ, và các bạn có thể đọc nó. Và đưa lên...Tôi không biết bao nhiêu người sẽ ở dưới đó, sáng hôm nay, thưa anh em. Và các bạn, thế thì, nếu các bạn không có người nào, ồ, cứ đi đến văn phòng. Họ còn nhiều tờ ở văn phòng. Và họ để lại một nhóm người để phát chúng, về: “Cứ bươn theo sự ở phía trước.” Hiểu không? Và đó là tất cả mục tiêu ở lòng tôi. Tất cả những gì mà tôi có thể nghe, là, “Cứ bươn theo sự ở phía trước.” Chỉ phía bên

kia—kia sông đó là một—một Xứ tốt hơn. Và chúng ta cứ bươn tới cho đến khi chúng ta gặp được Xứ đó.

24 Bây giờ, tôi nghĩ họ có ở đây sự dâng một con trẻ của Anh Stricker và Chị Stricker. Vì thế...

25 Bây giờ có bao nhiêu cháu, Chị Stricker? [Chị Stricker nói, “Sáu.”—Bt.] Sáu đứa nhỏ. Đó là một gia đình nhỏ đáng yêu.

26 Và vậy họ là...là những nhà truyền giáo của chúng ta ở—ở Châu Phi, vừa mới, trở về lại. Và tất cả những người con của họ là những người trẻ đẹp đẽ. Và tôi cũng, có thể nhìn thấy có đứa con này, khi họ đang mang nó lên sáng nay cho lễ dâng con.

27 Teddy ở đâu rồi? Teddy, xin mời anh lên đây chơi piano, trong vài phút, anh bạn? Và—và chúng ta hãy hát bài hát của chúng ta, một bài hát quen thuộc, anh chị em biết đấy, bài hát quen thuộc đó, tôi nghĩ, chúng ta hát, *Mang Chúng Vào*. Đúng không? “Mang chúng vào từ cánh đồng tội lỗi.”

28 Và đó là lý do mà chúng ta hát bài hát này, bởi vì rằng chúng ta, với tất cả những gì chúng ta có thể, hồi các vị phụ huynh, hãy đem con mình đến dâng. Chúng ta đang dâng chúng cho Chúa và mang chúng vào trong khi chúng còn bé, để chúng sẽ không lằm lạc trong cánh đồng tội lỗi đó. *Mang Chúng Vào*. Chúng ta hãy cứ...Teddy, cậu có biết bài hát đó không? Chúng ta hãy chỉ hát một câu trong bài đó bây giờ.

Mang chúng vào, mang chúng vào,
Mang chúng vào từ cánh đồng tội lỗi;
Mang chúng...

Nếu có ai có con trẻ, ồ, cứ đem nó đến ngay.

Mang những con trẻ đến với Jêsus.
Mang chúng vào, mang chúng vào,
Mang chúng vào từ cánh đồng tội lỗi;
Mang chúng vào, mang chúng vào,
Mang những kẻ đang đi lạc đến với Jêsus.

29 Anh Stricker và Chị Stricker, tôi nhận biết rằng anh chị biết ý nghĩa của bài hát này là gì, để “mang chúng vào,” ước mơ cháy lên ở trong tấm lòng của anh chị, để cố đem những người lạc mất về cho Chúa Jêsus. Con trẻ của anh chị, nếu nó sẽ chết trước

khi nó được dâng, hay có bất cứ chuyện gì đi nữa, dù sao đi nữa, thì nó cũng được cứu, bởi vì Huyết của Chúa Jêsus Christ đã đổ ra ở Đồi Sọ. Nhưng trong sự tưởng nhớ về hành trình vĩ đại của Ngài trên đất, khi Ngài đặt tay lên các con trẻ và phán, “Hãy để con trẻ đến cùng Ta,” đó là lý do anh chị đem con trẻ đến sáng hôm nay. Và đặt niềm tin vào chúng tôi, để chúng tôi sẽ có thể cầu nguyện lời cầu nguyện bằng đức tin, cho đứa trẻ này, trong việc dâng cuộc đời của nó cho Đức Chúa Trời.

³⁰ Tên của bé là gì? [Người cha nói, “Marilyn Madge Stricker.”—Bt.] Marilyn Madge, Marilyn Madge Stricker. Bao nhiêu tuổi? [Người mẹ nói, “Mười ba tháng.”] Mười ba tháng. Được sinh ra ở Châu Phi, phải không? [“Vâng.”] Tốt, xin cho, nếu còn có ngày mai, xin cho đứa trẻ này trở thành một nhà truyền giáo ở nơi đó, trong những cánh đồng nơi mà nó được sinh ra. Và một—một đứa trẻ xinh đẹp. Mời anh đến, Anh Neville?

³¹ Và, Marilyn.Ồ, chào ôi! Tôi luôn thích những đứa trẻ này. Đứa trẻ này chẳng đáng yêu sao? Cháu thế nào? Cháu thế nào? Chúng ta hãy cúi đầu. Và tôi muốn anh đặt tay trên nó.

³² Lạy Cha trên Trời của chúng con, chúng con mang đến cho Ngài bé Marilyn Madge Stricker, đứa trẻ đáng yêu này được sinh ra ở trên những cánh đồng truyền giáo, khi trận chiến đang diễn ra quyết liệt. Con cầu xin Ngài sẽ ban phước trên đứa trẻ này. Trong Kinh Thánh, họ đã đem đến cho Ngài những đứa trẻ như vậy. Ngài đã đặt tay của Ngài trên và chúc phước cho chúng, phán, “Hãy để con trẻ đến cùng Ta, và đừng ngăn trở chúng nó; vì Nước Trời sẽ thuộc về những kẻ giống như những con trẻ đó.”

³³ Bố và mẹ bé đặt nó vào tay chúng con, ngày hôm nay. Chúng con, bởi niềm tin, leo lên những bậc thang, nơi xa kia, đặt nó vào trong tay của Ngài, bằng đức tin. Xin ban phước cho đời sống của bé. Xin ban cho bé một cuộc sống lâu dài, lạy Chúa. Xin cho bé trở thành một đứa con của Đức Chúa Trời. Hãy để bé hầu việc Ngài trọn đời, xin cho mọi thớ thịt trong thân thể của bé, trở thành một dây tợ của Đấng Christ. Xin nhậm lời, Cha ôi. Xin ban phước cho bố và mẹ, các chị em của bé. Xin cho chúng được nuôi dạy, và cũng, là một gia đình vinh hiển để phục sự Đức Chúa Trời.

34 Lạy Cha, chúng con xin dâng bé Marilyn Madge này cho Ngài, trong Danh của Chúa Jêsus Christ, cho một đời sống hầu việc. Xin ban phước cho bé, và bố cháu bé, và mẹ cháu bé, và những người thân yêu trong gia đình cháu bé. Và xin cho họ sống lâu, sống hạnh phúc trong sự hầu việc Ngài. Nơn Danh Chúa Jêsus. A-men.

35 Cầu xin Chúa ban phước trên anh, Anh Stricker. Xin Chúa ban phước trên bé. Những ơn phước ở trên là một quý cô bé nhỏ đáng yêu.

Cảm ơn, anh bạn, Teddy.

36 Tôi yêu những đứa trẻ. Còn anh chị em? [Hội chúng trả lời, “A-men.”—Bt.]

37 Bao nhiêu người đã chưa hề nghe khái tượng Chúa đã ban cho tôi? Hãy giơ tay lên cho chúng ta thấy, mà chưa bao giờ. Anh Neville, anh đã có cuốn sách nhỏ của anh ở đó, có lẽ, anh có thể chỉ đọc nó cho họ ngay ở đây, chỉ trong một hay hai phút nữa. Tôi tin là nó...Chỉ ngay đây, nếu anh muốn.

38 [Anh Neville đọc từ tờ *Tiếng Nói Những Người Phúc Âm Toàn Vẹn* tháng Hai, 1961—Bt.]

39 [Buổi sáng nọ tôi đang nằm trên giường. Tôi vừa thức dậy từ giấc ngủ, và tôi để đôi tay đằng sau gáy và thư giãn với đầu tôi trên gối. Rồi tôi bèn tự hỏi sẽ như là gì trên phía bên kia. Tôi nhận ra rằng mình đã sống hơn nửa quãng đời của mình nếu tôi sống trở nên già nua giống như những người của tôi, và tôi muốn làm nhiều hơn cho Chúa trước khi tôi lìa khỏi cõi đời này.]

40 [Tôi nghe một Tiếng phán rằng: “Ngươi chỉ vừa mới bắt đầu thôi! Hãy bươn tới trận chiến! Cứ bươn tới!” Khi tôi nằm đó đang suy gẫm những lời này, tôi nghĩ rằng tôi chỉ tưởng tượng rằng tôi đã nghe Tiếng đó. Một lần nữa Tiếng đó lại nói: “Hãy bươn tới trận chiến! Cứ tiếp tục! Cứ tiếp tục!” Vẫn không tin, tôi nghĩ rằng tôi có lẽ chính tôi đã nói những lời ấy. Tôi cắn môi và đặt tay lên miệng và lắng nghe. Tiếng đó lại phán: “Hãy cứ tiếp tục bươn tới! Nếu ngươi thật sự biết cái gì ở cuối đường!” Tôi dường như nghe tiếng nhạc và những lời của một bài hát cũ, quen thuộc:]

[“Tôi nhớ nhà và buồn bã, và tôi muốn thấy
 Chúa Jêsus,
 [Tôi muốn nghe những chuông hòa âm nơi ẩn
 náu vang lên.]
 [Nó sẽ thấp sáng con đường của tôi và xua tan
 mọi nỗi sợ hãi.]
 [Lạy Chúa, xin cho con nhìn xuyên qua bức
 màn thời gian!”]

41 [Lúc đó Tiếng ấy hỏi: “Người chỉ muốn nhìn thấy phía bên kia của bức màn thôi sao?” Tôi trả lời: “Nó sẽ giúp cho con rất nhiều!”]

42 [Chuyện gì đã xảy ra tôi không thể nói. Liệu tôi ở trong thân thể hay là ở ngoài, hay nó là một sự chuyển dịch, tôi không biết, nhưng nó không giống như bất cứ khải tượng nào khác mà tôi đã từng thấy. Tôi có thể nhìn thấy nơi mà tôi được đưa đến và tôi có thể nhìn thấy chính tôi đang nằm trên giường của mình. Tôi nói: “Đây là một chuyện lạ!”]

43 [Có rất nhiều người và họ đã chạy đến chào mừng tôi, kêu khóc: “Ồ, anh yêu quý của chúng tôi!” Trước tiên là những phụ nữ trẻ đã đến, khoảng chừng hai mươi tuổi, và khi họ ôm lấy tôi họ nói: “Anh yêu quý của chúng tôi!” Những thanh niên, với sự sáng láng của lứa tuổi mình, với những đôi mắt lấp lánh giống như những vì sao đêm tối, với những chiếc răng trắng như ngọc trai, đã ôm lấy tôi, nói, “Anh yêu quý của chúng tôi.”]

44 [Lúc đó tôi để ý rằng, tôi cũng, đã trở nên trẻ lại. Tôi nhìn vào chính tôi ở đó và quay lại và nhìn vào thân thể cũ của tôi đang nằm trên giường chấp tay sau gáy. Tôi nói: “Tôi không hiểu điều này!”]

45 [Khi tôi bắt đầu cố gắng hiểu được nơi mà tôi đang ở, tôi bèn nhận ra rằng ở đó không có thời gian đã qua và không có ngày mai ở đó. Dường như chẳng ai có vẻ mệt mỏi. Khi một đám đông những người phụ nữ trẻ đẹp nhất mà tôi từng nhìn thấy đến choàng cánh tay họ quanh tôi, tôi đã khám phá rằng chỉ có một tình yêu lớn đã lấn áp tôi và không có một sự thu hút thể xác nào như trong thái độ cư xử của con người. Tôi để ý tất cả những

người phụ nữ trẻ này đều có những mái tóc dài đến tận vòng eo và váy của họ dài xuống tới bàn chân họ.]

⁴⁶ [Sau điều này, Hope, người vợ đầu tiên của tôi, ôm chặt lấy tôi, và nói: “Anh yêu quý của em!” Rồi một người phụ nữ trẻ khác cũng ôm chặt lấy tôi và Hope quay lại và ôm lấy người phụ nữ trẻ đó. Tôi nói: “Tôi không hiểu điều này. Đây là điều gì đó hoàn toàn khác đối với tình yêu con người của chúng ta. Tôi không muốn trở về với thân thể cũ kia ở trên giường.”]

⁴⁷ [Rồi một Tiếng phán với tôi: “Đây là những gì người đã giảng là Đức Thánh Linh đó! Đây là tình yêu hoàn hảo. Không gì có thể vào đây nếu không có nó!”]

⁴⁸ [Tiếp theo tôi được nhắc lên và ngồi trên một nơi cao. Hết thấy chung quanh tôi là vô số những người nam và người nữ trẻ tuổi đang trong độ tuổi thanh xuân tươi đẹp. Họ đang kêu lên, với sự vui vẻ: “Ồ, anh yêu quý của chúng tôi, chúng tôi rất vui sướng khi nhìn thấy anh ở đây!” Tôi nghĩ: “Mình không phải đang nằm mơ, vì mình có thể nhìn thấy những người này và mình có thể nhìn thấy thân thể của mình đang nằm đó ở trên giường.”]

⁴⁹ [Tiếng đó lại nói với tôi: “Người biết có lời chép trong Kinh Thánh rằng các tiên tri được nhóm họp với dân sự của họ.” Tôi nói: “Vâng con nhớ lời đó trong Kinh Thánh, nhưng không có nhiều những Branham này.” Tiếng đó đáp lại: “Đây không phải là những Branham. Đây là những người cải đạo của người, những người mà người đã dẫn đến với Chúa. Một số trong những người nữ này người nghĩ là rất trẻ và đẹp thì đã hơn chín mươi tuổi khi người dẫn dắt họ đến với Chúa. Không lạ gì khi họ kêu lớn, ‘Anh yêu quý của tôi!’” Lúc đó đám đông cùng nhau kêu lớn: “Nếu anh đã không đi ra với Phúc Âm, thì chúng tôi hẳn không được ở đây!”]

⁵⁰ [Tôi hỏi: “Ồ, Chúa Jêsus ở đâu? Tôi muốn nhìn thấy Ngài!” Đám đông liền trả lời: “Ngài ngự ở nơi cao hơn một chút. Ngày nào đó Ngài sẽ đến với anh. Anh đã được sai đến như một người lãnh đạo, và khi Đức Chúa Trời đến, Ngài sẽ đoán xét anh theo như sự giảng dạy của anh.” Tôi hỏi: “Liệu Phao-lô và Phi-e-rơ cũng phải đứng trước sự đoán xét này không?” Trả lời là: “Có!”]

Tôi nói, “Tôi đã giảng dạy như họ đã giảng dạy. Tôi đã không làm Nó chệch đi hướng này hoặc hướng kia. Nơi nào họ làm báp-têm trong Danh Chúa Jê-sus, thì tôi cũng đã làm; nơi nào họ giảng dạy về phép Báp-têm trong Thánh Linh, tôi cũng làm vậy. Bất cứ điều gì họ dạy, thì tôi, cũng dạy thứ ấy.”]

51 [“Chúng tôi biết điều đó,” mọi người la lên, “và chúng tôi biết rằng chúng tôi sẽ đi trở lại trái đất với anh lúc nào đó. Chúa Jê-sus sẽ đến và đoán xét anh theo như Lời anh đã giảng cho chúng tôi. Lúc đó anh sẽ trình dâng chúng tôi cho Ngài, và tất cả chúng ta sẽ cùng nhau trở về lại trên đất để sống đời đời.” Tôi hỏi: “Liệu bây giờ, tôi có phải trở về trái đất không?” Họ trả lời: “Vâng, nhưng hãy cứ bươn tới!”]

52 [Khi tôi bắt đầu rời khỏi nơi đẹp đẽ, vui sướng đó, theo như mắt tôi có thể nhìn thấy, mọi người đang đi về phía tôi để ôm lấy tôi, kêu lên: “Anh yêu quý của tôi!”]

53 [Đột nhiên tôi trở lại nằm lại trên giường của mình. Tôi nói: “Ồ, Đức Chúa Trời ôi, xin giúp con! Xin đừng bao giờ để con thỏa hiệp với Lời. Xin để con giữ đúng về Lời. Con không quan tâm những gì người khác làm, lạ Chúa, xin cho con bươn tới để đến nơi đẹp đẽ, vui sướng đó!”]

54 [Con được thuyết phục hơn bao giờ hết trên đời sống con rằng nó sẽ nhận lấy tình yêu hoàn hảo để bước vào nơi đó. Nơi mà không có sự ganh ghét, không có sự mệt mỏi, không có sự đau ốm, không có tuổi già, không có sự chết chóc. Chỉ có sự vui vẻ và cái đẹp tột bậc.]

55 [Cho dầu bạn có làm gì đi nữa, hãy bỏ tất cả mọi thứ đó qua một bên cho đến khi bạn có được tình yêu hoàn hảo! Hãy đến nơi mà bạn có thể yêu được mọi người, thậm chí mọi kẻ thù. Cho dầu phía trước có máy bay đang bắn phá như thế nào, ánh sáng đang chớp lòe, hay súng của kẻ thù đang ở trên bạn, những điều này không phải vấn đề: có được tình yêu hoàn hảo!]

56 [Nếu các bạn chưa được cứu, hãy tin nhận Chúa Jê-sus Christ như Đấng Cứu Rỗi của mình giờ này! Nếu các bạn chưa chịu báp-têm bằng nước, hãy chịu bây giờ! Nếu các bạn chưa nhận lãnh phép Báp-têm bằng Đức Thánh Linh, hãy nhận lãnh nó bây giờ!

Hãy bươn tới tình yêu hoàn hảo đó mà sẽ đưa bạn đến nơi đẹp đẽ và vui sướng đó ở phía bên kia bức màn thời gian!]

⁵⁷ [Anh Neville chấm dứt việc đọc. Phía dưới, Anh Branham nhắc tới chỗ “lồng vào ngăn” mà Anh Thomas R. Nickel, Biên tập viên của tờ Tiếng Những Người Phúc Âm Toàn Vẹn, đã đặt trên trang đầu tiên của bài báo, mà nói điều này: “Liên quan đến bức ảnh của bìa trước: Trong Thời đại Kinh Thánh, đã có những người của Đức Chúa Trời là những đấng Tiên tri và những người Nhìn thấy. Nhưng trong tất cả các Sách Thánh, không ai trong những người này có một chức vụ cao quý hơn William Branham đó, một Tiên tri và Người có thiên nhãn của Đức Chúa Trời, mà bức ảnh của người xuất hiện trên bìa trước của ấn bản này của Tiếng Những Người Phúc Âm Toàn Vẹn. Branham đã được Đức Chúa Trời sử dụng, trong Danh Chúa Jêsus, để khiến người chết sống lại!”—Bt.]

⁵⁸ (Cảm ơn, Anh, vì điều đó.) Đó là...Tôi nghĩ, có lẽ, một số người trong anh em sẽ kiểm để đọc nó. Và nếu các bạn chưa có cuốn sách nhỏ đó, ờ, các bạn có thể có nó.

⁵⁹ Lúc đó ở...ngay phía dưới cùng của trang, anh ấy đã lồng vào một ít nói về chức vụ ở đó. Không biết anh em có để ý đến nó, hay không, ngay phía dưới cùng, sau khi anh em đọc điều đó. Ngay phía dưới cùng, ở cuối trang nó được chèn vào một chút. [Băng trống—Bt.]

⁶⁰ Bây giờ, điều đó gần như đến được với mọi ngôn ngữ dưới trời, các bạn thấy đó, để—để được đọc khắp thế giới.

⁶¹ Bây giờ, “Điều gì—điều gì...Ồ,” anh em nói, “anh sẽ nói gì điều đó, Anh Branham, trước khi anh cầu nguyện cho người đau?”

⁶² Đó là bởi vì điều này: rằng chúng ta có thể biết rằng những nỗ lực của chúng ta không phải là vô ích. Thấy không? Chúng ta phải đến với Đức Chúa Trời qua kênh đó của tình yêu và đức tin. Đức tin đưa chúng ta đến với kênh đó. Tình yêu là điều đưa chúng ta vào.

Xin lỗi. [Băng trống—Bt.]

⁶³ Bây giờ, các bạn có nghĩ rằng Đức Chúa Trời sẽ...Bây giờ chúng ta hãy...Vậy thì, đức tin của anh em đi đến chỗ bây giờ,

anh em nghĩ rằng...Anh em sẽ nghĩ gì bây giờ nếu tất cả các nỗ lực mà...đền tạm này và những nhóm người này ở đây đã đưa ra, cho Nước Đức Chúa Trời? Có nhiều người ở đây cho phép con cái của mình, vì Nước Đức Chúa Trời. Có nhiều người ở đây đã đi ra mà không có áo quần, vì Nước Đức Chúa Trời. Có nhiều người đã vượt qua các trận bão tố, và đi bộ không có giày trên đôi chân của họ, để đến với đền tạm tại đây, điều đó là đúng, vì Nước Đức Chúa Trời.

⁶⁴ Bạn có thể tưởng tượng ra rằng có một họa sĩ vẽ một bức tranh lớn, đẹp, cho đến khi nó thật tuyệt vời, và rồi chỉ nghiền nát nó ra không? Hẳn là có điều gì đó không ổn với người họa sĩ đó. Bạn có thể tưởng tượng ra rằng cũng có một nhà soạn nhạc viết một bài nhạc thật tuyệt vời, và rồi chỉ xé tác phẩm của—của mình không? Sẽ có điều gì đó không ổn với nhà soạn nhạc đó. Thấy không? Không có gì sai với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời không tạo ra một thứ như thế này, chỉ để xé nó và ném nó đi. Chính là vì Vương quốc Ngài. Nó là vì sự Vinh hiển của Ngài.

⁶⁵ Mỗi người trong chúng ta đóng một vai trò trong bức tranh này và trong bản nhạc này. Chúng ta là những phần của Nước Đức Chúa Trời. Và đó là, để chúng ta có thể đóng góp phần của chúng ta, miễn là chúng ta nhận ra chỗ của mình ở nơi đó, thuộc về trong nơi này, và rồi ở lại ngay trong nơi đó. Và một nơi mà chúng ta biết, nó ở đó có tình yêu thương, bởi vì đó là những gì tạo nên bức tranh.

⁶⁶ Bây giờ, thật khó cho các bạn khi nhìn thấy những khả tượng giống như thế này, và các sự việc, để hiểu điều gì thì—điều gì thì ở phía Bên kia. Tôi ước gì tôi đã biết. Người mà đã chèn thêm một ít ở cuối trang này ở đó, để nói các tiên tri của thời xưa, cách họ đã thấy những khả tượng này, và vân vân, và làm thế nào mà, ngày nay, vượt xa ngay cả những gì...Thậm chí chúng ta không thể nào hiểu nó, nhưng Chúa đã cho chúng ta cứ tiếp tục bám trụ vào đó và để xem đó là cái gì.

⁶⁷ Vậy thì, thưa các bạn, tôi đã không ngủ. Và tôi, chỉ giữa các bạn và tôi, và hội thánh này ở đây, tôi không phải ở trong một khả tượng. Tôi biết khả tượng đó là gì. Một số ở đây, chỉ tuần vừa rồi, một số, đã xảy ra nhiều như ba mươi sự hiện thấy, một

đêm, nó sẽ xảy ra. Các bạn có thể tưởng tượng sức nặng ở trên bạn như thế nào. Dĩ nhiên, làm các bạn lo lắng.

⁶⁸ Chuyện gì sẽ xảy ra nếu bạn đi đến một buổi nhóm như thế, và chịu trách nhiệm, nếu buổi nhóm đó tốt hay không, thì ở trên bạn, chỉ—chỉ là trách nhiệm? Các bạn phải trả lời mỗi mục sư, mỗi câu hỏi, mọi thứ. Buổi nhóm diễn ra tốt hay không, nó chỉ đặt trách nhiệm lên bạn, mà thôi. Hãy nhìn những gì sẽ ảnh hưởng đối với bạn.

⁶⁹ Và có một vài người trong cộng tác của tôi, chỉ đơn thuần bán những cuốn sách, và vân vân, trở nên rất lo lắng, họ sẽ phải đi về nhà, thấy đó, nằm xuống, sẽ không đến nhà thờ tối hôm đó. Chao ôi! Ồ, nó thật kinh khủng. Giống như con dâu của tôi, một cô bé Cơ-đốc nhân đáng yêu, Loyce. Chỉ—chỉ bởi việc đi vào buổi nhóm, chỉ rất...Trong tám tuần, hay bảy tuần, liên tục như thế, chỉ phải nằm trên giường một hay hai ngày, đấy, mà không có trách nhiệm. Thấy không? Billy, vừa mới phát ra vài tấm thẻ câu nguyện, và thật sự lo lắng.

⁷⁰ Nhưng, thấy không, toàn bộ gánh nặng đặt lên tôi. Tôi phải trông cậy vào sự cầu nguyện của các bạn cho tôi. Thấy không? Bên cạnh đó, họ tuyên bố rằng—rằng hai mươi phút về—về sự giảng dạy, dưới sự hà hơi, được so sánh với tám giờ làm việc cực nhọc, với thân thể của bạn. Tôi giảng từ hai đến ba giờ một đêm; thỉnh thoảng ba lần một ngày. Thấy không?

⁷¹ Và rồi còn về một khả tượng thì sao? Một khả tượng đã làm cho Chúa Jêsus của chúng ta trở nên yếu đi. Điều đó là đúng. Kinh Thánh ký thuật một người đàn bà đụng đến áo của Ngài, làm cho Ngài trở nên yếu đi. Ồ, nếu một khả tượng sẽ làm cho Ngài yếu đi, Ngài, Con của Đức Chúa Trời; còn tôi thì sao, một tội nhân được cứu bởi ân điển, sẽ làm gì với ba mươi sự hiện thấy trong một đêm? Hiểu không? Đó là...Nếu chúng ta chỉ ngừng lại và suy nghĩ, nó vượt xa bất cứ con người nào. Một thân thể con người không thể chứa đựng điều đó. Tôi hẳn phải ở trong bệnh viện tâm thần ở đâu đó, đập đầu tôi vào các bức tường. Hiểu không? Đó là—đó là một sự yếu đuối mà bạn không thể...Đó là một sự yếu đuối bên trong, đấy, nhưng nó sẽ giết chết về bên ngoài bạn.

72 Bây giờ, nhưng bạn sẽ bươn tới cái gì? Tôi có thể nói điều này. Tôi thấy Anh và Chị Cox, ở đó, Rodney và vợ của anh, và chị gái từ phía sau đó, những người mới cải đạo. Có một Xứ, chỉ ở phía bên kia ở đâu đó, mà nếu các bạn từng có thể chỉ nghĩ trong tâm trí mình và có một cảnh tượng về Nó, Nó là điều cực kỳ vinh hiển. Nó xứng đáng mọi nỗ lực để chúng ta đưa ra. Hiểu không?

Bây giờ, trước khi cầu nguyện cho người đau, tôi có thể nói điều này.

73 Chuyện gì xảy ra nếu như một đứa trẻ, trước khi nó được sinh ra...Chúng ta hãy lấy ví dụ điều đó. Một đứa trẻ nhỏ đã sống trong tử cung của người mẹ, trong chín tháng này, và đứa trẻ đó nó có thể suy nghĩ không? Nó sẽ nói, “Ngài biết gì không? Họ bảo tôi rằng tôi sắp được sinh ra. Ồ, tôi sẽ làm gì ở ngoài đó? Tôi không biết gì ngoài nơi này mà tôi sống ở đây. Tôi tạo được sức mạnh từ bên trong. Và làm thế nào để tôi có thể sống bên ngoài đó? Họ bảo với tôi rằng ở ngoài đó có một mặt trời chiếu sáng. Họ bảo với tôi rằng mọi người ở đó đi xung quanh. Và tôi không biết gì ngoài trừ chỉ bên trong này. Đó là tất cả những gì tôi biết, ngay tại đây trong—trong tử cung của mẹ tôi. Đây là nơi mà tôi được đem vào. Đây là tất cả những gì tôi biết, là ngay trong tử cung này. Và họ bảo tôi rằng có thật nhiều chỗ để đi!” Ồ, đứa trẻ đó được sinh ra, nó sẽ sợ đến chết. Điều đó đúng không? Nó sẽ sợ đến chết, bởi vì nó đi vào một nơi mà nó không biết gì về, mà là tột cùng, hàng triệu lần tột cùng, đến nơi mà nó sẽ sống. Nó sẽ không biết gì về nó cả. Nó sẽ nói, “Thế nào, mình sẽ làm gì đây?” Nó sẽ sợ hãi đến chết, khi được sanh ra.

74 Nhưng, chúng ta những người sống ở bên ngoài ở đây, vâng, chúng ta đã ở đó một lần, chúng ta chắc chắn sẽ không trở lại trong đó. Chúng ta sẽ không muốn trở vào lại trong tử cung của người mẹ. Thấy không? Không. Chúng ta sẽ không muốn làm điều đó.

75 Và đó chỉ là cách nó xảy ra khi chúng ta sắp chết, thưa bạn. Ôi Chúa! Thấy không? Các bạn được sinh ra vào trong một Nơi. Các bạn chưa bao giờ ở Đó. Các bạn không thể hiểu Nó, Nó tuyệt vời làm sao. “Làm thế nào—làm thế nào sẽ ra khỏi Đó? Tôi...” Và điều duy nhất mà làm cho tôi nhận ra, hay các bạn nhận ra, là

một sự chạm nhẹ của Sự Sống, giống như thần linh đến trong đứa trẻ ở trong tử cung của mẹ nó. Thấy không? Đó là cách duy nhất để chúng ta có thể hiểu Xứ sở tuyệt vời nơi xa kia đó là gì, khi mà không có sự đau ốm, không đau buồn, không sự chết, không tuổi già, không một thứ gì cả. Ô, chao ôi! Tại sao, một khi bạn đến Đó, bạn sẽ không muốn trở về một nơi như thế này nữa, không hơn gì một đứa trẻ muốn ở trong tử cung của mẹ nó. Thấy không? Phía Bên kia chắc chắn là tuyệt vời hơn rất nhiều, đấy, ở ngoài Đó. Chúng ta không thể hiểu Nó, dĩ nhiên là không. Chúng ta không thể. Tại sao, làm thế nào để đứa trẻ đó vượt xa bất cứ sự suy nghĩ nào, chúng ta cũng vượt xa bất cứ sự hiểu biết nào về việc cái gì sẽ ở ngoài Đó, đấy, bởi vì chúng ta đang ở trong tử cung của trái đất, sẵn sàng được sinh ra lúc nào đó, vào trong một Vương quốc mới, vào trong một Thế giới mới.

⁷⁶ Và đó là cách mà tôi cảm nhận về những khái niệm ấy và mọi thứ như thế, hay bất cứ thứ gì đã xảy ra cho tôi ngày đó khi tôi vượt qua, chỉ trên phía bên ngoài, và nhìn thấy Đó là gì, và rồi trở lại trong đây.

⁷⁷ Các bạn có thể tưởng tượng mình trở thành một đứa trẻ và—và có một—một kiến thức thật là, điều này vinh hiển biết bao để được bước đi xung quanh, thấy cây cối nở rộ, chim chóc hót, ánh nắng mặt trời, và sự sống giống như thế này, và rồi phải bị giam giữ trong tử cung? Tại sao, bạn hẳn sẽ không muốn trở lại, chút nào.

⁷⁸ Ô, thế thì, chúng ta, sự suy nghĩ của—của chúng ta sẽ bị co dúm lại, về một phía, hay cố gắng suy nghĩ về điều gì mà ở trên Đó. Khi mà, Thánh Kinh nói rằng, “Ấy là sự mắt chưa thấy, tai chưa nghe, hay lòng người chưa nghĩ đến nhưng Đức Chúa Trời đã sắm sẵn điều ấy, cho những ai, mà yêu mến Ngài.” Hiểu không? Vì vậy chúng ta biết rằng thật là vinh hiển ở phía Bên kia. Một ngày nào đó, sự chết, những gì chúng ta gọi là sự chết, sẽ cho chúng ta một sự Sanh ra mới, và chúng ta sẽ bước sang một Thế giới khác, ở một phía Bên kia.

⁷⁹ Anh George, anh sẽ không già đâu, những người què vẹo quanh, ở trên Đó. Và Anh và Chị Spencer, và một vài người trong

chúng ta thì già hơn, và vân vân, và chúng ta sẽ trẻ mãi, ở Đó, mãi mãi. Sự già cả này...

Cái áo choàng của xác thịt này tôi sẽ bỏ đi, và
mọc lên cái mới
Và sẽ giật giải thưởng đời đời;
Và la lớn, trong khi băng qua không trung,
Tạm biệt, tạm biệt, những giây phút êm dịu của
sự cầu nguyện.

⁸⁰ Tất cả chấm dứt, lúc đó. Không còn nữa những đêm dài cầu nguyện, không còn nữa. Chỉ bước vào con người trẻ tuổi, lứa tuổi vui vẻ được ở Đó, không phải chỉ trong một năm, hay năm mươi năm, hay một triệu năm, nhưng chúng ta được ở Đó một trăm tỉ năm, thậm chí chúng ta sẽ không bắt đầu gì cả. Thật vậy. Vậy tại sao chúng ta không vui mừng sáng nay? Tại sao chúng ta không hớn hở? Tại sao chúng ta không tận dụng mọi điều tuyệt vời Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta?

⁸¹ Đây là sự chữa lành Thiêng liêng. Tại sao Chúa Jêsus lại bị đánh bằng roi; xé nhỏ sự việc, nói, “Không có chuyện như vậy với điều đó”? Thân thể của Ngài chịu lẫn roi dưới đó, các xương sườn đã lộ ra, để, “Bởi lẫn roi của Ngài chúng ta đã được chữa lành.” Chúng ta đừng xé nhỏ sự việc, sáng hôm nay. Chúng ta hãy ôm lấy Nó, tin nhận Nó.

⁸² Bây giờ, thưa anh em, và mỗi người trong anh em mà bây giờ muốn được cầu nguyện, mời anh em cứ đứng quanh bàn thờ. Trong khi sứ điệp đã đến, trước đây một lát, qua sự thông giải và nói tiếng lạ, rằng chúng ta sẽ đặt tay lên những người đau ốm và thấy những công việc quyền năng của Đức Chúa Trời.

⁸³ Bây giờ, anh em của chúng ta, anh không cần đứng dậy, hơi anh, đang nằm trên giường bệnh. Chúng tôi sẽ đến với anh.

⁸⁴ Nhưng nếu có những người nào khác ở đây muốn được cầu nguyện cho, muốn đứng quanh bàn thờ, trong lúc anh em và tôi cầu nguyện và đặt tay lên người bệnh, các bạn hãy tiến đến ngay bây giờ. Và hãy nhớ, ôm lấy hình ảnh đó, “Bởi lẫn roi của Ngài chúng ta được lành bệnh.”

⁸⁵ “Con không hiểu điều đó, Chúa ôi.” Chắc chắn, các bạn không hiểu. Các bạn vẫn còn trong lòng của trái đất cho đến giờ.

⁸⁶ Nhưng Ngài đã có những chuẩn bị. Và Ngài sẽ không lấy... Tại sao Ngài bị lằn? Chỉ để xé bức hình, hay xé bài hát, ném chúng đi? Không, thưa các bạn. Ngài bị đánh, bị thương, và chảy máu, để chúng ta có thể được chữa lành. Và bởi điều đó, chúng ta, “Lằn roi của Ngài, chúng ta được chữa lành,” mỗi người trong chúng ta. Bây giờ, khi các bạn đang đến, vây quanh bàn thờ để cầu nguyện.

⁸⁷ Bây giờ, nhiều người trong các bạn ở đây là những nhà truyền bá phúc âm người Mỹ thượng hạng, và nói về, “Các bạn phải làm điều này, làm điều kia.”

⁸⁸ Có một điều tôi muốn thành thật với các bạn về, thưa các bạn. Sự việc, cách Đức Chúa Trời chữa lành, là dựa trên nguyên tắc cơ bản của sự hầu việc Ngài. Hiểu không? Nó dựa trên nguyên tắc cơ bản của sự hầu việc Ngài. Chúng ta phải tin nhận sự chữa lành của chúng ta dựa trên nền tảng, của, chúng ta sẽ phục sự Ngài sau khi chúng ta được chữa lành. Vậy thì, Kinh Thánh nói, “Hãy xưng nhận lỗi lầm của anh em, với nhau. Hãy cầu nguyện cho nhau, để anh em có thể được chữa lành.” Hiểu không? Nó dựa trên nguyên tắc, các bạn sẽ hầu việc Đức Chúa Trời. Nhiều người trong các bạn ở đây, có lẽ, đang chết dần chết mòn, và các bạn—các bạn phải chết nếu điều gì đó không xảy ra. Thế thì tôi muốn các bạn, trong lòng các bạn...

⁸⁹ Bây giờ, chúng tôi có thể xúc dầu cho các bạn, chúng tôi có thể cầu nguyện trên các bạn, mục sư và tôi, cầu nguyện bằng lời cầu nguyện của đức tin, làm tất cả những điều chúng tôi có thể, nhưng nó sẽ không có ích gì nếu cho tới khi các bạn không bước vào mối thông công với Đấng Christ. Thấy không? Các bạn phải đến với mối thông công đó, mà, “Tôi, Chúa...”

⁹⁰ Tôi nhìn thấy một—một—một quý cô đang bước lên đó ngay bây giờ. Cô ấy đến đây, cách đây không lâu tới nhà, với cái gì đó giống như một khối u, hay là căn bệnh của ung thư gan Hodgkin. Và cô ấy là một tín hữu Giám Lý, bởi đức tin. Tôi nghĩ đúng vậy, phải không, chị? Và cô có một cái bướu to ở bên trong. Và bây giờ cô đang đứng đó, đã được chữa lành.

⁹¹ Tôi nhìn thấy Chị Weaver đứng ở đây, là một trong những trường hợp của bệnh ung thư nặng mà tôi từng thấy, trong cả đời. Điều đầu tiên mà tôi đã hỏi chị ấy, liệu chị sẽ chịu “báp-têm trong Danh của Chúa Jêsus Christ,” và xưng nhận tội lỗi của chị chẳng. Khi tôi dẫn chị ấy xuống hồ nước này ở đây, tôi phải giữ chị ấy; vì chị ấy quá ốm, hai cánh tay của chị ấy, thật nhỏ xíu. Và chị đã chịu báp-têm trong Danh của Chúa Jêsus Christ. Và điều đó đã xảy ra cách đây ít nhất là mười năm trước, phải không, chị? [Chị Weaver nói, “Không. Điều đó đã xảy ra trước đây mười sáu năm.”—Bt.] Cách đây mười sáu năm. Mười sáu năm cuộc đời được cứu, bởi vì chị đã muốn đến với sự vâng lời. Khi những bác sĩ rất tốt nhất ở chung quanh đây...

⁹² Tại sao, bác sĩ của chính chị ấy đã kể với tôi. Khi, tôi nói với ông—nói với ông ấy, rằng, “Chị ấy được chữa lành.”

⁹³ Nói, “Ồ, ồ! Chị ấy sẽ chết vì ung thư, trong vài tuần tới. Đừng có lo lắng về điều đó. Chị ấy sẽ chết. Vài tuần nữa, chị ấy sẽ chết.” Và rồi ông ấy chỉ cho chị ấy khoảng một ngày để sống. Và đây này, chị ấy ngày hôm nay, sau mười sáu năm, đang đứng ở bàn thờ đây. Tôi có thể nói gì thêm nữa, lần này đến lần khác, và lần này đến lần khác!

⁹⁴ Vậy thì, Đức Chúa Trời không chỉ làm điều đó cho một trong những đứa con của Ngài, và cũng không chỉ làm cho những đứa khác. Ngài sẽ làm nó cho tất cả những đứa con của Ngài. “Hễ kẻ nào muốn có thể đến.” Đó là...Các bạn được mời đến với Ngài. Vậy thì, “Sự cầu nguyện bằng đức tin sẽ cứu người đau.” Kinh Thánh đã nói điều đó.

⁹⁵ Bây giờ—bây giờ, nếu...những gì tôi muốn các bạn làm, là xưng nhận những sự sai trái của mình với Đức Chúa Trời, và nói rằng, “Lạy Chúa, xin chữa lành con.” Nếu các bạn chưa hề được cải đạo, xin hãy dâng tấm lòng của mình cho Đấng Christ. Và nếu các bạn chưa bao giờ chịu báp-têm, trong nước, trong Danh của Chúa Jêsus Christ, thì có một hồ nước đã sẵn sàng. Thấy không?

⁹⁶ Và quý cô này bên kia phố ở đây; khi người ngoại đạo đó được cải đạo bởi điều đó ở đó. Khi bà đang nằm...Họ đã cho gọi bà về nhà từ Silvercrest, với bệnh lao phổi, đang hấp hối. Và khi

tôi đi xuống đó, và Chúa đã ban một khả tượng, nói, “Bà ấy sẽ được chữa lành.”

97 Và ông ta gặp tôi ở đó, sáng hôm sau, Ông Andrews, và cứ chửi bới tôi. Nói, “Một hi vọng giả dối như thế, trên người đàn bà đó!”

98 Tôi nói, “Ông Andrews, đó không phải là hi vọng giả dối. Người đàn bà đó là một Cơ-đốc nhân. Và khi bà có thể, bà sẽ đến để chịu báp-têm.”

99 Và ông ấy nói, “Bà ta sắp chết.” Nói, “Tôi...Làm thế nào để bà có thể được đưa về nhà từ Silvercrest?”

100 Tôi nói, “Thưa ông, ông đang nhìn, ông là...Ông đang nhìn vào cái gì, ông đang nhìn vào những gì bác sĩ nói. Tôi thì đang nhìn vào những gì Đức Chúa Trời đã nói.” Hiểu không?

101 Vậy thì, đó chỉ là sự khác biệt, những gì bạn đang nhìn xem thôi. Hiểu không? Bạn nhìn vào những gì bác sĩ nói, bạn chắc chắn sẽ chết. Nhưng bạn phải nhìn vào những gì Đức Chúa Trời đã nói. Lời của ai bạn sẽ nghe theo?

102 Chuyện gì xảy ra nếu như Áp-ra-ham đã theo ý kiến của bác sĩ về việc ông đã được một trăm tuổi, và sắp sửa có một đứa con bởi vợ ông, chín mươi tuổi? Vậy ông sẽ làm gì? Thấy không? Tại sao, bác sĩ sẽ nói, “Người đàn ông điên khùng.” Nhưng Đức Chúa Trời đã kể ông là công bình, bởi vì ông tin Đức Chúa Trời. Hiểu không? Bây giờ, bạn...

103 Và người phụ nữ đó đã sống. Chị ấy đã bỏ qua việc chịu báp-têm, Danh của Chúa Jêsus Christ, bởi vì tôi nghĩ chị hầu như là tín đồ Giám Lý hay Trưởng Lão. Sức khỏe chị ấy bắt đầu ngày càng tệ hơn. Và chị ấy đến và kiếm Grace Weber, người mà sống ngay...hay sống ở đó cho đến nay, con gái chị ấy. Robe, và đến đây, và đã chịu báp-têm trong Danh của Chúa Jêsus Christ, với một bệnh sốt, với những khối u đã lan ra khắp trên vai của chị ấy và mọi thứ, với bệnh sốt, một trăm lẻ bốn độ. Và đã chịu báp-têm ngay ở đây, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Và chị ấy chỉ sống phía bên kia con phố ở đây. Có lẽ chị ấy có ngồi ở đây bây giờ. Tôi phải nhìn quanh xem thử tôi có thể nhìn thấy chị ấy không, cách đây vài phút. Hiểu không? Sự vâng lời, các bạn thấy.

104 Đó không phải là việc đi quanh...Tôi khác với một vài anh em của chúng ta, chỉ đặt tay lên *người này, người kia, và người khác*, giống như vậy, và nói một vài kiểu niềm tin tối thượng sẽ làm điều đó. Điều đó không phải vậy. Các bạn phải có sự chân thật, vững vàng, đức tin Kinh Thánh, Thánh Linh. Hiểu không? Nếu không có, thì nó sẽ không tồn tại. Nó sẽ không tồn tại.

105 Đó là lý do mà tôi có thể cảm tạ Chúa rằng Ngài đã giúp đỡ tôi như vậy. Việc—việc—việc chữa lành mà đã xảy ra là chân thật, bởi vì nó được xây dựng chân thật trên CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Thấy không? Do đó họ sẽ đứng dậy.

106 Bây giờ—bây giờ, như buổi học trường Chúa nhật...Tôi đã đợi chỉ giây lát, nói chuyện với các bạn, cho đến khi họ tìm được chỗ ngồi của mình, đúng vị trí, để chúng ta có thể im lặng bây giờ. Chúng ta chỉ còn một đôi phút, chúng ta sẽ cầu nguyện, bắt đầu sự cầu nguyện.

107 Bây giờ, tôi muốn mỗi người trong các bạn xưng nhận những sai lầm của mình với Đức Chúa Trời, và hứa với Đức Chúa Trời rằng các bạn sẽ phục sự Ngài và làm mọi thứ mà bạn có thể. Và mục sư và tôi sẽ cầu nguyện, và đến đặt tay lên các bạn, và các bạn chắc chắn được chữa lành nếu các bạn tin điều đó.

108 Làm thế nào để những người chống nạng kia, và những người điếc, và những người câm, và người mù, chiều Chúa nhật vừa rồi, chỉ bước lên bục giảng, ném đi cái nạng của họ; bước lên bục giảng, mắt được mở ra, các bạn biết, như vậy? Hàng trăm lần, hàng trăm người của họ! Cho tới khi, tôi rất yếu, họ hầu như đã mang tôi từ chỗ đó, cứ đứng, mọi người đi ngang qua. Hiểu không? Một hàng người mà sẽ kéo dài từ đây đến Trường Trung học Jeffersonville, hầu như, xếp hàng, đến qua hàng đó. Và tôi không biết nếu có một người trong số họ, đi qua, mà không biết được chữa lành cái gì. Hiểu không? Bởi vì họ đến trên cơ sở của niềm tin Cơ-đốc chân thật, đích thực và tin. Họ...Nó phải xảy ra.

Bây giờ xin mọi người, cúi đầu, giúp tôi cầu nguyện cho họ.

109 Lạy Chúa Jêsus, chúng con đem đến cho Ngài, sáng nay, cử tọa này đang đứng đây, chờ đợi, của những con cái đau ốm, buồn phiền, bị tật bệnh. Họ đang ở phía bên kia bất cứ hi vọng nào,

nhều người trong họ, lạy Chúa, về sự chữa trị của các bác sĩ, đặc biệt là người đàn ông này đang nằm ở đây trên chiếc giường này. Ấy là bởi ân điển Ngài nếu không thì người đó sẽ đi khỏi thế giới này trong vài ngày. Và không nghi ngờ, có thể một số người đang đứng dọc ở bàn thờ ở đây, với những nan đề về bệnh tim đang chờ đợi họ, và các thứ bệnh, và những nỗi đau đớn mà sẽ xé họ ra từng phần.

¹¹⁰ Nhưng chỉ có một điều duy nhất, lạy Cha, mà có thể cứu họ, đó là, đi vượt ra ngoài giới hạn năm giác quan ở đây thuộc về thân thể này, nơi mà các bác sĩ đã cố gắng cách trung tín, không nghi ngờ gì, để cứu sự sống của họ; các loại bệnh truyền nhiễm, ung thư, lao phổi, bệnh tim mạch. Và với tất cả sự băng bó, và những cái ống phụ trợ, và các vật liệu, và—và—và thuốc kháng sinh, những đám đông kẻ thù ở ngay trong, để lấy đi sự sống của họ.

¹¹¹ Và con đã phát biểu, Chúa ôi, rằng con tin, ý kiến của Ngài, dành cho họ. Và con đã nghe người đàn ông sáng hôm nay nói tiếng lạ, và đã đưa ra lời thông giải đó, những gì sẽ xảy ra ngày hôm nay. Một vài người trong họ sẽ tiếp nhận nó, lạy Chúa, chắc chắn là vậy. Điều đó là đúng. Con tin nó.

¹¹² Và bây giờ, như trong Kinh Thánh có chép, rằng Đa-vít, chàng chăn chiên thiếu niên, đang chăn chiên của cha mình, ở ngoài phía sau đồng vắng. Và một ngày kia một con sư tử đến và bắt đi một trong những con chiên của cha chàng, và đuổi theo nó. Và cậu bé chăn chiên đó, với đức tin, cậu phải đến bằng cái gì để chống lại con sư tử này? Không phải là một khẩu súng trường hiện đại hay khẩu súng. Nhưng cậu có một cái trình ném đá nhỏ, và cậu đã đuổi theo con sư tử đó. Cậu đã giết con sư tử đó, và đem con chiên đó trở về. Một con gấu đến và bắt đi một con chiên; cậu đuổi theo con gấu đó mà nó có thể đè bẹp cậu dưới đất. Nhưng Đa-vít đã không nghĩ đến kích cỡ của con gấu đó, hay sức mạnh của con sư tử, hay sự mau lẹ của nó, hay không có khả năng dùng trình ném đá của mình.

¹¹³ Nhưng khi chàng đang đứng trước vua Sau-lơ, chàng nói, “Đây tớ của vua chăn chiên của cha mình, và một con sư tử đến và bắt một con chiên đi, và chạy đi. Và tôi đã đuổi theo nó và

mang chiên về.” Chàng nói, “Đức Chúa Trời mà đã giải cứu tôi khỏi bàn tay, hay nanh vuốt của con gấu đó, hay miệng của sư tử đó, thì cũng có thể bắt người Phi-li-tin không cắt bì này và giao hắn vào trong tay tôi.”

114 Làm thế nào chúng ta biết câu chuyện xảy ra, rằng chàng đã giết chết; giết chết một người đàn ông mà to lớn hơn mình nhiều, nhiều lần, và là một chiến binh. Điều đó thách thức Sau-lơ, vị vua vĩ đại, một người mạnh mẽ, to lớn, làm thế nào để cậu bé đó có thể có niềm tin như vậy vào một cái trành ném đá. Không, không phải là cái trành ném đá, nhưng trong Đức Chúa Trời.

115 Bây giờ, lạy Chúa, đang đứng vây quanh bàn thờ này, đang nằm trên giường củi này ở đây, là những con chiên của Đức Chúa Trời, những con chiên nhỏ bé, như đã có, đối với Ngài. Họ đã bị chụp lấy bởi một con sư tử được gọi là bệnh ung thư, một con gấu được gọi là bệnh lao phổi, những căn bệnh truyền nhiễm khác đã nắm bắt họ, và chúng đã giật họ ra, và xé họ thành từng mảnh. Lạy Chúa, con—con đang đuổi theo chúng, với một cái trành ném đá nhỏ gọi là sự cầu nguyện bằng đức tin. Nó không nhiều lắm, nhưng con biết những gì nó đã làm được. Và con biết rằng đó vẫn là Đức Chúa Trời giống như vậy. Con đang đuổi theo họ, sáng nay, để đem họ trở về, lạy Chúa, đến những đồng cỏ xanh tươi mát mẽ đầy sức khỏe tốt, bên dưới những mé nước bình tĩnh, và để đem họ ra khỏi những sự xáo động, để tin nơi Ngài.

116 Và con đuổi theo họ, với áo giáp Ngài đã ban cho để mặc vào. “Sự cầu nguyện bằng đức tin sẽ cứu người đau, và Đức Chúa Trời sẽ vực họ dậy. Nếu họ có bất cứ tội lỗi nào, họ sẽ được tha thứ.”

117 Và, Cha ôi, chúng con bây giờ đi đến gặp kẻ thù, để gặp sư tử, để gặp ma—ma quỷ trên mọi hình thức mà nó vào, được gọi là ung thư, bệnh lao phổi, bệnh ung thư gan Hodgkin, bệnh tim mạch, bất cứ bệnh truyền nhiễm nào khác. Chúng con đến tìm thấy nó, và đem con chiên này về lại Nhà của Đức Chúa Trời. Trong Danh của Chúa Jêsus Christ chúng con hành động, sử dụng cái trành ném đá này mà Ngài đã ban cho chúng con. Xin ở với chúng con, lạy Cha, khi chúng con cung kính đến với Ngài giờ này, trong Danh của Chúa Jêsus.

118 Tôi muốn các bạn cứ cúi đầu. Và chúng tôi đang đến để xúc đầu, và đặt tay trên người bệnh, và sự cầu nguyện bằng đức tin sẽ cứu những người đau. Mỗi Cơ-đốc nhân ở trong đây, hãy đặt niềm tin của bạn với hàng người cầu nguyện này.

119 [Anh Branham rời khỏi mi-crô ở bục giảng trong ba phút rưỡi, trong khi anh ấy và Anh Neville cầu nguyện cho người đau, nhưng một số lời cầu nguyện của Anh Branham không thể nghe được, đoạn 119-122. Người chơi đàn piano tiếp tục chơi bài *Chỉ Tin Mà Thôi* cho đến khi những lời cầu nguyện đã xong—Bt.]

Trong Danh Chúa Jêsus Christ!

Trong Danh Chúa Jêsus Christ!

Danh Chúa Jêsus!

Danh Chúa Jêsus Christ!

Danh Chúa Jêsus!

Cha ôi, con quở trách ma quỷ!...?...

Trong Danh Chúa Jêsus Christ!

Trong Danh Chúa Jêsus Christ!...?...

Trong Danh Chúa Jêsus Christ!

Hãy đến và tin điều đó...?...và điều đó sẽ được thực hiện!...?...

Lạy Chúa, Ngài!...?...

Đức Chúa Trời!...?...

120 Lạy Chúa, Ngài là...Ngài đã viết ra cơ hội. Ngài là Người Chuộc Sẵn Nghiệp, Đấng Christ!...?...Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ!

121 “Lời cầu nguyện của đức tin sẽ cứu người đau.” Con muốn Ngài làm điều đó cho chị ấy. Mang chị ấy trở lại là một người đàn bà khỏe mạnh!...?...

Danh Chúa Jêsus Christ, mang chị ấy trở về!

Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ, mang chị ấy trở về!...?...

Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ, mang chị của ta trở về.

Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ, mang anh của ta trở về!...?...

Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ!...?...

Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ!...?...

Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ!...?...

Anh đã không bao giờ làm. Chúa ban phước cho anh!

Ta đuổi theo nó, sáng nay!...?...

¹²² Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ, tôi đang mang anh trở về, bằng lời cầu nguyện của đức tin, ra khỏi ách nô lệ!...?...Chúng ta thêm đức tin của mình vào những lời này!...?...

[Anh Branham trở về với mi-crô ở bục giảng—Bt.]

Chỉ tin mà thôi;

Với đầu chúng ta cúi xuống bây giờ, nào.

Chỉ tin mà thôi, chỉ tin mà thôi,

Mọi sự đều có thể được, chỉ tin mà thôi.

Ô Chúa, con tin; Ô Chúa, con tin;

Mọi sự đều có thể được...

Bây giờ chúng ta hãy giơ tay lên.

...Chúa, con tin;

Ô Chúa, con tin; lạy Chúa, con tin;

Mọi sự đều có thể được, lạy Chúa, con tin.

¹²³ Lạy Cha trên Trời của chúng con, những ai có thể đứng dậy, giơ tay lên, rằng họ đã tin nhận điều đó. Người anh em này đang nằm trên giường, đã ngồi dậy, để bày tỏ rằng anh đã nhận sự chữa lành của mình. Lạy Chúa, chúng con tin, họ đang đi trở lại một cách bình an tới đồng cỏ xanh tươi bây giờ, dọc theo mé nước bình tịnh, để được khỏe mạnh lại, qua Danh Chúa Jêsus. Chúng con tạ ơn Ngài về điều đó. A-men.

¹²⁴ Được rồi, mời Anh Neville, tôi sẽ ngồi ở đây và lắng nghe anh giảng bây giờ.

PHÍA BÊN KIA BỨC MÀN THỜI GIAN VIE61-0305

(Beyond The Curtain Of Time)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng Tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 5 tháng Ba, năm 1961, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org